

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **H. V.**, zastoupené JUDr. Ivo Adámkem, advokátem se sídlem Ostrčilova 13, 702 00 Ostrava 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 10. 11. 2004, č. j. OAM-3100/VL-07-08-2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2005, č. j. 59 Az 204/2004-23,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2005, č. j. 59 Az 204/2004-23, **se z r u š u j e .**
- II.** Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2004, č. j. OAM-3100/VL-07-08-2004, **se o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Odměna advokáta JUDr. Iva Adámka **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2004 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž kromě označení napadeného rozhodnutí uvedla pouze tolik, že s rozhodnutím nesouhlasí a napadá jej v rozsahu výroků o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné; dodala, že žalovaný

v řízení porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu (č. 71/1967 Sb.), jakož i § 12 zákona o azylu, a k důkazům odkázala na obsah správního spisu. Závěrem navrhla, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 3. 8. 2005; v řízení před správním orgánem přitom neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v právním posouzení věci.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku žalobkyně opětovně v obecné rovině namítla, že žalovaný porušil četná ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46). Zdůraznila, že v zemi původu měla potíže s věřiteli, kteří jí vyhrožovali kvůli nesplaceným dluhům. Nemělo smysl obracet se na policii, protože ta podobné věci trpí a často je i podporuje. Problémy žalobkyně jsou jen zdánlivě soukromého charakteru: o jejich skutečné povaze vypovídají články 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. V podstatě totéž pak uvedl ustanovený zástupce žalobkyně v doplnění kasační stížnosti.

Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala též o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na rozhodnutí o kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Před zkoumáním vlastních stížních námitek se Nejvyšší správní soud zabýval obsahem a náležitostmi žaloby podané v této věci; zjistil přitom, že žalobu nebylo možno projednat.

Žaloba ve správním soudnictví musí splňovat jednak obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 3 s. ř. s. – tedy údaj o tom, čeho se týká, kdo ji podává, proti komu směřuje a co navrhuje; musí být též podepsána a datována. Všem těmto náležitostem žalobkyně ve své žalobě dostála. Krom toho však zákon klade na žalobu i požadavky zvláštní; mimo jiné musí žaloba obsahovat i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Žaloba podaná žalobkyní u soudu dne 16. 11. 2004 splňovala všechny náležitosti obecné, zcela však postrádala náležitosti zvláštní včetně žalobních bodů: žalobkyně v ní jednak obecně vyslovila nesouhlas s napadeným rozhodnutím, jednak označila několik ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která žalovaný podle jejího názoru porušil. Takto nespecifikované podání však správnímu soudu vůbec neumožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Co se týče slov, podle nichž žalobkyně „s rozhodnutím nesouhlasí“, soud k nim nemůže nijak přihlížet, pokud nejsou podložena skutkovými a právními důvody nesouhlasu; jakékoli konkrétní důvody však v žalobě chyběly. Potřebnou konkretizaci nevnesla do žaloby ani citovaná zákonná ustanovení: i ona jsou totiž ze své povahy obecná a základem žalobního bodu se mohou stát jen tehdy, pokud jsou individualizována popisem konkrétních okolností řízení, v nichž žalobce spatřuje nezákonnost, nebo argumenty zpochybňujícími úvahy vyjádřené v rozhodnutí správního orgánu. Ani zákonná ustanovení, jichž se dovolávala, však žalobkyně nekonkretizovala.

Žaloba tak byla v podstatě blanketní; takovou žalobu ovšem nelze projednat. Soud ve správním soudnictví se nezabývá zákonností napadeného rozhodnutí jaksi obecně, ze všech možných úhlů pohledu, nýbrž je vázán (s výjimkou případů přezkumu z úřední povinnosti) rozsahem a důvody žaloby, jak je žalobce sám vymezil v žalobě. Soud přitom nemůže takto vyjádřenou vůli žalobce nahrazovat a sám určovat rozsah a meze přezkumu. Pokud žalobce nijak nekonkretizuje své námitky, je to, jako kdyby správní rozhodnutí vůbec nenapadl. Soud sice musí v jeho věci vydat rozhodnutí, nebude to však rozhodnutí meritorní, jímž by bylo možno zvrátit pravomocné rozhodnutí správního orgánu, a na právní situaci, s níž je žalobce nespokojen, se tak nic nezmění. Je tedy v zájmu žalobce, aby svou žalobu podložil žalobními body – konkrétními výtkami, které soudu umožní věcné přezkoumání.

Stejně jako obecné náležitosti, je možno i zvláštní náležitosti doplnit, a odstranit tak nedostatky žaloby; to platí i o žalobních bodech. Zatímco však při doplňování ostatních chybějících náležitostí je žalobce vázán jen lhůtou, kterou mu k tomu stanovil soud ve výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s., možnost doplňovat žalobní body je vázána na běh lhůty pro podání žaloby: podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze totiž rozšířit žalobu o další žalobní body právě jen v této lhůtě. Lhůta pro podání žaloby je přitom lhůtou zákonnou a její běh nelze zastavit ani přerušit (jedinou výjimkou je přerušení běhu lhůty podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *in fine* v případě, že žalobce požádá o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce).

Obecná lhůta pro podání žaloby (a tedy pro doplňování, resp. rozšiřování, žalobních bodů) činí dva měsíce ode dne, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno (§ 72 odst. 1 s. ř. s.); zvláštní zákony však mohou stanovit lhůtu jinou. Tak je tomu právě u žalob ve věcech azylu (resp. po 1. 9. 2006 ve věcech mezinárodní ochrany). Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, jímž se žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, podat ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 15. 11. 2004; lhůta k podání žaloby jí počala běžet dne 16. 11. 2004 a skončila dne 22. 11. 2004. Žalobkyně sice podala žalobu v den následující poté, kdy jí bylo rozhodnutí žalovaného doručeno, a v tomto ohledu tedy zákonnou sedmidenní lhůtu dodržela; její žaloba však byla blanketní, tedy neprojednatelná. To bylo možno napravit za podmínky, že by žalobkyně v sedmidenní lhůtě pro podání žaloby, tedy do 22. 11. 2004, doplnila alespoň jeden žalobní bod; to se však nestalo.

Nejvyšší správní soud tedy shledal, že žalobu, kterou žalobkyně podala k soudu, nebylo pro její závažné nedostatky možno projednat a žalobkyně to ani v zákonné lhůtě pro podání žaloby nenapravila. Ve věci tak nebyla dána podmínka řízení spočívající v zahájení řízení podáním k tomu způsobilým. Současně se zrušením rozsudku krajského soudu proto Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla žádost žalobkyně zamítnuta jako zjevně nedůvodná (§ 110 odst. 1 s. ř. s., věta první za středníkem). Námitkami obsaženými v kasační stížnosti se pak Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. To se vztahuje jak na řízení před Nejvyšším správním soudem, tak na řízení před soudem krajským (§ 110 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Zástupci, který byl žalobkyni ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal zástupci žalobkyně v souladu se sazbou mimosmluvní odměny (a podle tarifů platných a účinných do 31. 8. 2006) 2000 Kč za dva úkony právní služby

a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupci náleží 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2006

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu